

47. kapitola

KURT SE TIŠE PROBUDIL. NA ROZDÍL OD VŠECH PŘEDCHOZÍCH NOCÍ, KDY SE probral ze svých vzpomínek nebo nočních můr, tentokrát vstoupil do stavu vědomí plný klidu. Uslyšel tiché pípání a zvuk ventilace. Pomalu otevřel oči a zjistil, že ho zalévá ostré světlo.

Nebyla doma, ale v nemocnici s bílým stropem, stěnami i podlahou. Jeho zornice, roztažené jakýmisi léky, vpouštěly do očí obrovské množství světla, jež měnilo spoře osvětlenou místnost v planoucí solárium.

Zdvihl ruku, aby si zaclonil oči, ale infúze připojená do ohybu paže mu v tom zabránila. Nechal paži spadnout zpátky a všiml si snímače pulzu připojeného k prstu, který vedl kamsi k monitoru, jenž vydával ono tiché pípání.

Usoudil, že to znamená, že je naživu.

Skrz záři rozeznal obrysy něčí postavy. Byl to Joe, který seděl na židli u protější stěny neveliké místnosti.

Joe vypadal, jako by byl vzhůru už hodně dlouho. Tvář mu pokrývalo třídenní strniště, pod očima měl tmavé kruhy. V jedné ruce držel šálek s kávou, na koleni měl položený jakýsi komiks.

„Netušil jsem, že vyznáváš umění manga,“ řekl Kurt.

Joe zdvihl zrak a jeho přepadlým zjevem se rozšířil vřelý úsměv. „Prohlížím si jen obrázky,“ řekl. „Zvlášť když jsou slova v cizím jazyce. Jestli tomu dobře rozumím, je to o osiřelém robotovi, který se skamarádil s klukem a holkou

s mutantními schopnostmi, kteří mají rádi samurajské meče a muffiny... Ale možná jsem to pochopil špatně.“

Joe zdvihl komiksovou knížku a Kurt spatřil surrealistické kresby doplněné jasně rudým korejským písmem. „Z obrázků někdy celý příběh nevyčteš,“ poznamenal podle vlastní zkušenosti. „Co dělám v nemocnici?“

„Nevzpomínáš si? Tvá přítelkyně tě nechala, aby ses sám paralyzoval.“

„Sám paralyzoval?“

„V tunelu pod demilitarizovanou zónou.“

Kurtovi minutku trvalo, než si vybavil všechny své volnočasové aktivity v tajném tunelu, ale nakonec si naštěstí vzpomněl. Dokonce si vybavil, jak padl, poté co stiskl nějaké tlačítko na displeji ženina zařízení. „Podle kvality péče,“ pronesl, „soudím, že jsme na Jihu. Jak jsme se dostali zpátky?“

„Provedli jsme přechod hranice v Zavalově stylu,“ odpověděl Joe. „V podstatě jsem tě zachránil... už zase. A tys to celé prospal... už zase.“

„Asi mi nezbyde než ti věřit,“ odvětil Kurt. Jeho zrak se začal navracet k normálu. „Jak dlouho jsem byl mimo?“

„Tři dny,“ řekl Joe.

„Tři dny?“

Joe přikývl. „Udělali ti nějakou menší operaci mozku,“ vysvětlil. „Upozornil jsem je, že jakákoli operace mozku v tvém případě *musí* být menší, ale nepochopili to. Zřejmě se vtip ztratil v překladu.“

Kurt se zasmál. „Čekal jsi, až se vzbudím, jen abys mi mohl říct tohle, že jo?“

„V podstatě,“ souhlasil Joe. Odložil komiks, posunul si židli ke Kurtovi a podal mu lahvičku z průhledného plastu. Uvnitř byl drobný kovový úlomek o velikosti zrnka rýže. Mikročip.

„Co to je?“

„Jednoduché zařízení,“ vysvětlil Joe. „Vydává elektronický signál, který ti zkratuje mozek, kdykoli se vystaví určité frekvenci. Lékaři tvrdí, že zkoušejí použít podobné systémy u pacientů s Parkinsonem na kontrolu třesu. Nebo u lidí, co prodělali citové trauma. Přepojí s tím paměť a sníží tak emocionální bolest.“

Kurt si čip prohlížel. Uvažoval, jestli se mu vyčistila paměť jeho odstraněním, nebo jestli rána od Calisty byla tak silná, že nějak překonala falešnou vzpomínku.

„Podle doktorů se ta věčička musí spouštět nějakým vysílačem,“ vysvětloval Joe. „Když se to doslechl Dirk, poslal tým lidí, aby ti prohledali dům. Našli vysílač schovaný ve tvé garáži.“

Kurt přemýšlel o tom, jaké problémy mu drobný čip stihl způsobit. „Tak proto ty noční můry ustaly, když jsem odjel z D.C. A předpokládám, že proto si teď taky pamatuju, co se dělo na té jachtě. Dokonce jsem si vzpomněl, jak jsi mě vytáhl z vody.“

„Už to muselo stát za všechny ty potíže,“ poznamenal Joe.

Kurt přikývl a vylíčil Joeovi všechno, na co si konečně vzpomněl.

„Něco mám pořád rozmazané,“ dodal, „ale Calista tam určitě byla. Měli Siennu. Měli jejího manžela a děti, takže mě napadá, co dělá Westgate zátka ve Státech.“

„Chceš říct...“

„Chci říct, že jestli ji k něčemu nutí tím, že drží její děti jako rukojmí, zajímalo by mě, k čemu nutí jeho.“

„Ode mě to nemáš,“ odpověděl Joe, „ale řekli mi, že CIA už si začala klást tutéž otázku. A že Westgate brzy bude mít možnost vysvětlit to osobně.“

Kurt přemýšlel nad nečekaným vývojem situace. Posadil se a stáhl si z prstu snímač teploty. Křivky na monitoru se vrátily do linky. Rozezněl se alarm a ve dveřích se objevila sestra. Vypnula pípající přístroje, zkontrolovala Kurtovi životní funkce a zavolala zprávu do sesterny.

Když odcházela, objevili se noví návštěvníci: Hale z CIA a jeho všudypřítomný spojenec plukovník Lee.

„Máte štěstí, že jste v nemocnici,“ prohlásil Hale, „a ne v severokorejském zajateckém lágru.“

„Nebo v jednom z těch našich, když jsme u toho,“ dodal plukovník. „Vy dva jste málem vyvolali druhou korejskou válku.“

„Technicky vzato,“ podotkl Joe, „ta první vlastně nikdy neskončila. Nedošlo k žádné mírové dohodě, jen k příměří. Takže by šlo ve skutečnosti jen o pokračování té první.“

„Považujete se za vtipného?“ zeptal se plukovník Lee.

„Ne,“ řekl Joe. „Ale mám za to, že fakt, že jsme s Kurtem objevili hrozbu pro Jižní Koreu v podobě tajného tunelu ze Severu, by se nám měl počítat k dobru.“

Hale se na plukovníka podíval s výrazem, který říkal: *Na tom něco je.*

„Oba máte velké štěstí,“ shrnul plukovník Lee. „Štěstí, že nejste mrtví nebo nesedíte v severokorejském gulagu. Štěstí, že Kin Čong-un popírá, že by takový tunel existoval, a raději prohlašuje, že jsou to všechno jen imperialistické lži a pomluvy, než aby přiznal, že při té šarvátce padly dva tucty jeho vojáků. Štěstí, že chladných hlav bylo tentokrát víc než těch horkých. Trvalo tři dny, než se všechno uklidnilo. Ale napětí už se vrátilo téměř k normálu.“

To Kurt rád slyšel. „Snad jsme zašli příliš daleko,“ uznal. „Příště si rozhodně dáme větší pozor.“

„Promiňte, Kurte, ale žádné příště nebude,“ oznámil Hale. Jeho slova byla zabarvená nádechem lítosti, dokonce smutku.

„O čem to mluvíte?“ zeptal se Kurt. „Dokázali jsme, že Sienna je naživu. Víme, že ti lidé mají ji i ostatní hackery ze seznamu. Musíme po nich jít, než provedou něco strašného.“

„Stopa vychladla,“ prohlásil Hale. „Nezbyla žádná vodítka, která by se dala sledovat. Than Rang je zavřený ve věznici s nejvyšší ostrahou, obsypaný dozorcí a právníky, a s nikým přitom nemluví. Vaše tajemná žena a hackeři zmizeli beze stopy.“

„A co Acosta?“ zeptal se Kurt. „Odnosl naše sledovací zařízení. Měli byste ho dokázat aktivovat a podle něj ho najít.“

„Zkoušeli jsme to,“ odvětil Hale, „bez úspěchu.“

„Tahle země je poloostrov,“ zdůraznil Kurt. „A vzhledem k uzavření cest směřem na sever jde prakticky o ostrov. Nemůžou jen tak zmizet do soumraku, zvláště pokud mají být pod neustálým dozorem.“

„Sledujeme letiště a všechny velké přístavy,“ připustil Hale, „ale zatím se nic neobjevilo.“

Acosta by nebyl tak hloupý, aby si zamluvil komerční let. Bylo tolik dalších možností, jak se ze země dostat. Do korejských přístavů denně připlouvají stovky obchodních lodí. Kromě toho tu byly tisíce malých plavidel nebo letadel v soukromém vlastnictví.

„A i kdyby se něco objevilo,“ dodal Hale, „už není ve vaší moci stopu sledovat.“

Kurt zúžil oči ve dvě planoucí škvírky zacílené na Halea.

„Mluvil jsem po telefonu s vaším nadřízeným v D.C.,“ vysvětlil Hale. „Souhlasil se mnou, že zapojení NUMA do této situace proběhlo, jak mohlo, a teď

je u konce. Pokud vypluje na povrch něco dalšího, bude to sledovat CIA nebo speciální jednotky pod vedením NSA.“

Kurtovi při jeho slovech neunikl Haleův odmítavý tón. Ta zpráva mu vyrazila dech. Otočil se na Joea.

„Taky jsem mluvil s Dirkem,“ potvrdil Joe. „Chtěl ti vzkázat: ‚Je čas nechat to být.‘“

Kurt se opřel o pelest postele. Jestli byl na Zemi větší pocit prázdnoty, Kurt ho neznal. Byli už tak blízko. Konečně Siennu našli. Držel ji v náručí. A teď byla pryč... už zase.

„Doktoři tvrdí, že jste schopný převozu,“ oznámil mu Hale. „Přestěhujeme vás okamžitě, protože máme důvod se domnívat, že se kolem mohou potulovat Than Rangovi nebo i Acostovi agenti, kteří by vás oba rádi zabili. Za soumraku vás naložíme na vojenský C-17 do Guamu. Odtud poletíte na Havaj, trochu si odpočinout. Užijte si to, pokud můžete.“

Kurt neodpověděl. Hale se narovnal a vykročil ke dveřím. U nich ještě zastavil, aby mu řekl poslední slova: „Řeknu vám jedno, Kurte. Takovou show jako s vámi jsme tu už dlouho nezažili.“

ZA SOUMRAKU ODVEZLI KURTA I JOEA NA AMERICKOU LETECKOU ZÁKLADNU. Na rozjezdové dráze je očekával šedivý stroj C-17 osvětlený řadou reflektorů.

Nastoupili po rampě na zádi pod dohledem důstojníka, který měl plné ruce práce s nakládáním jednoho Humvee a dalších kusů vybavení zakrytých plachtami, a nabídl jim místa nedaleko předku letadla.

Kurt se svalil do sedadla sklíčeně a vyčerpaně. Joe prohodil pár vtípků, aby ho rozveselil, Kurt však na ně neměl náladu. Seděl mlčky a s pohledem upřeným před sebe, když veliký čtyřmotorový stroj začal rolovat po dráze a potom vzlétl k černé obloze.

Když dosáhli letové hladiny, Joe usnul, ale Kurt zjistil, že nemůže zamhouřit oka. Přehraboval se ve vlastní mysli, hledaje aspoň jednu neprobádanou cestu, jedinou maličkost, která jim mohla uniknout, jež by je mohla dovést k Sienně, ostatním hackerům a všemu ostatnímu, co se skrývalo za spiknutím, o němž si byl Kurt jistý, že ještě nepropuklo naplno.

Jakkoli se však snažil, nevymyslel nic. A když ho otupilo hučení motorů a chlad v kabině, vstal a došel k předku letadla, kde zastavil a zadíval se z malého okénka ve dveřích.

Nebe před nimi bylo tmavé, jen na obzoru svítila linie světla. Světlo na konci tunelu, pomyslel si Kurt, jaká ironie. Byl tak vyčerpaný, že mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že na jejich cestě už žádné světlo být nemá. Pokud mířili do Guamu, měli by pokračovat přímo do černé noci. Letěli teprve několik hodin, a i navzdory měnícím se časovým pásmům ještě nemohli doletět nikam, kde by se blížil úsvit.

Podíval se dozadu. Nebe za nimi bylo černé jako uhel. „Letíme špatným směrem,“ řekl si pro sebe.

Než stihl začít přemýšlet proč nebo jak, otevřely se dveře kokpitu a proti Kurtovi vykročila známá postava.

„Hirame?“ vytřeštil oči Kurt.

Potkat Hiramův Yaegera mimo budovu NUMA bylo podobné jako narazit venku ve městě na ředitele střední školy. Bylo to tak nějak podezřelé. A k této skutečnosti přispívalo i Hiramovo oblečení: místo obvyklého značkového trička a džínů byl Yaeger obalený olivově šedou vojenskou leteckou uniformou a vlasy svázané do ohonu měl zastrčené pod baseballovou čapku amerického letectva, naraženou pevně na hlavu.

„Ty jsi tu tajně?“ zeptal se Kurt napůl žertem.

„Svým způsobem ano,“ odpověděl Yaeger. „Dirk chtěl, abych tě zpravil osobně.“

„Zpravil o čem?“

„O misi.“

Kurt se odmlčel. „Myslel jsem, že žádná mise není,“ řekl. „Tim Hale mi vlastně zřetelně naznačil, že jestli se budu dál o něco snažit, mohl bych skončit někde za mřížemi.“

Hiram se zasmál: „Hale tě má ve skutečnosti docela rád, z toho, co jsem se doslechl. Všechno, co jste vy dva dokázali za tak krátkou dobu, na něj udělalo docela dojem.“

„Tak proč ta jeho přezíravost?“

„To bylo kvůli plukovníku Leeovi,“ vysvětlil Yaeger. „A ostatně i komukoli jinému, kdo by snad mohl poslouchat. Myslíme si, že se někdo naboural

do databáze korejských bezpečnostních složek. A nejsme si tak úplně jistí ani tou svou, ani tou našeho ministerstva obrany. A tak nás napadlo, že si vymyslíme jednu historku, kterou plukovník Lee zapíše do svého systému, zatímco já přijdu sem a dám ti nejnovější zprávy pěkně v ručně psané podobě.“

„Ručně psané? To pro tebe muselo být těžké,“ zavtipkoval Kurt.

„Ani netušíš jak,“ odvětil Yaeger. „Zrovna tak už bych mohl začít používat logaritmické pravítko, nebo rovnou počítadlo.“

Kurt se zasmál. Měl radost, že vidí přátelskou tvář na tak nečekaném místě – teprve podruhé za několik týdnů. „Takže jaké noviny mi přinášíš, ó posle mé říše?“

Yaeger ukázal na dvojici sedadel situovaných proti sobě. Kurt se posadil na jedno, Hiram se uvelebil proti němu a rozepnul si leteckou uniformu natolik, aby z ní mohl vytáhnout hnědou složku, kterou v ní měl schovanou. „Zatímco jsi podřimoval v korejské nemocnici, stala se hrozná spousta věcí.“

„Dobrých, nebo špatných?“

„Od obojího trochu,“ řekl Hiram. „Jakmile Joe jednoznačně identifikoval Siennu Westgateovou mezi skupinou lidí propašovaných do Severní Koreje, státní správa se do toho pustila naplno. Zavolali si Briana Westgatea, aby to osobně vysvětlil. Uprostřed své tirády o tom, jak je Phalanx absolutně neprolomitelný – i kdyby měl někdo ve spárech Siennu – utrpěl cosi jako duševní zhroucení, které jsme považovali za mrtvici. Vyšlo najevo, že se mu dostalo stejné pozornosti jako tobě. Z týlního laloku mozku mu vytáhli mikročip. Tým agentů FBI našel v jeho domě léky na předpis, se kterými někdo manipuloval a řízl je složkami inhibujícími paměť. Momentálně se zotavuje a je pod dohledem z důvodu vlastní ochrany.“

„Pamatuje si něco?“ zeptal se Kurt.

„Nic moc. Zdá se, že si s jeho hlavou pohráli ještě hůř než s tou tvojí.“

Kurt si poposedl. K tomu internetovému miliardáři pojal nelibost, hned jak se dozvěděl o tom, že si ho Sienna vzala. A od samého začátku téhle záhady si byl prakticky jistý, že v ní Westgate sehrál nějakou roli. Zjištění, že Westgatea někdo zneškodnil stejně jako jeho a využil ho coby pěšáka v jakési větší hře, vyvolalo v Kurtovi nepříjemný pocit, že toho člověka odsoudil neprávem. Mohl si jen představovat, co se Westgateovi touhle dobou honí hlavou.

„Stáhli ho z té jachty,“ řekl Kurt, když si vzpomněl, co slyšel. „Když utekli v té kapsli a bouře pominula, vyložili ho do člunu a počkali, až ho někdo najde.“

Yaeger přikývl. „To mi připadá pravděpodobné,“ řekl. „Jde o to, že Brian Westgate i jeho žena se stali obětí nějakého spiknutí. A všichni teď začínají chápat, že už se nemůžeme spolehnout, že Phalanx ochrání počítačové systémy a sítě, jejichž hlídání mu bylo svěřeno.“

„A jak se to řeší?“

Yaeger si povzdechl. „Všelijak, jak to jen jde,“ řekl. „Vyvíjí se maximální úsilí o stáhnutí Phalanxu a jeho nahrazení jinými systémy. Dále se posilují a kontrolují další bezpečnostní opatření. Některé systémy se dokonce raději úplně odpojují od sítě.“

„Krok správným směrem,“ poznamenal Kurt. „Ale až si lidé, kteří ty zmatky způsobili, uvědomí, že pro ně Sienna už není užitečná, ona ani její děti asi příliš dlouho nepřežijí.“

„To ne,“ souhlasil Yaeger. „Nejpravděpodobnější výsledek je, že je zabijí. Skupina, která se za tím ukrývá, začne prostě znovu. Ať je jejich konečným cílem cokoli, vynaložili na jeho realizaci spoustu času i energie. Nic z toho, co jsme viděli, nenaznačuje, že by to hodlali vzdát.“

„Máte ponětí, co chystají?“

„Detekovali jsme masivní nárůst hackerských pokusů, ale bez jasného vzorce,“ vykládal Yaeger. „A tak si myslíme, že se snaží zamaskovat svůj skutečný cíl.“

„Což znamená, že je musíme najít,“ naléhal Kurt. „Jediná možnost, jak to ukončit, je utnout to přímo u zdroje.“

Yaeger přikývl. „A to mě přivádí k tomu, proč tu jsi a letíš na západ s nocí místo na východ do Guamu. Máme nové vodítko. A kupodivu jsi to byl právě ty, kdo nám ho poskytl.“

Zatímco mluvil, vytáhl Yaeger ze své složky další fotografii. Kurt ji už viděl. Byla to jeho fotografie Calisty na palubě Acostovy jachty.

„Max dokončila analýzu rozpoznávání obličeje té tvé záhadné ženské.“

„Nějaká shoda?“

„Nejdříve ne,“ odpověděl Yaeger. „Prošli jsme registry řidičů, úřady vydávající cestovní pasy, soudní archivy po celém civilizovaném světě. Dokonce

i Interpol. Neexistuje žádný odpovídající fotografický záznam té ženy. A tak jsem požádal Max, aby prohledala všechny veřejně dostupné obrázky a zkusila najít nějaký protějšek mezi nimi.“

„To musely být miliardy fotek,“ podotkl Kurt.

„Biliony,“ opravil ho Hiram. „Několik bilionů, když počítáš i videozáznamy. I pro Max to bylo pořádné sousto. Trvalo jí to celé tři dny. A když konečně přišla s odpovědí, málem jsem se jí zeptal, jestli si ze mě nedělá srandu.“

„Netušil jsem, že počítače mají smysl pro humor,“ poznamenal Kurt.

„Max je známá tím, že si tu a tam zavtipkuje. Ale tentokrát to myslela naprosto vážně.“

Hiram vytáhl další fotku, tentokrát okopírovanou ze staré fotografie formátu 9 × 13. Ukazovala pohledný pár něco po třicítce. Okolo nich stály tři děti, dva chlapci a děvče, které vypadalo jako nejmladší. Podle oblečení mohla být fotografie pořízená někdy v osmdesátých letech.

„Krásná rodinka,“ zhodnotil Kurt. „Kdo to je?“

„Ta žena se jmenuje Abigail Banisterová,“ odpověděl Hiram. „Byla to odbornice na telekomunikaci.“

Kurt si ženu prohlížel. Nebýt oblečení, mohla být ta žena Calistiny dvojčetem.

„Ten muž je její manžel,“ pokračoval Hiram, „Stewart Banister. Odborník na satelitní navádění. Byli to Angličani. Zmizeli během safari v Zimbabwe před osmadvaceti lety. V té době existovalo podezření, že mohli přeběhnout do východního bloku. Britská rozvědka si o nich udržovala složky kvůli určitým politickým názorům a několika starým přátelům, které poznali ještě na vysoké škole. Ovšem z důvodů, které brzy pochopíš, se svět brzy dozvěděl, že skutečnost byla zcela jiná.“

Kurt začínal tušit, kam se konverzace ubírá. „Ta žena vypadá přesně jako Calista. A ta holčička...“

„Podle Max struktura jejího obličeje vykazuje devětaosmdesátiprocentní korelaci s rysy ženy, kterou znáš jako Calistu. Když jsme provedli počítačovou věkovou progresi na základě jejích rysů a rysů jejích sourozenců a rodičů, dosáhli jsme korelace devadesát šest procent. V podstatě to odpovídá stejně dobře jako otisk prstu.“

„Takže říkáš, že ta holčička je Calista?“

Yaeger přikývl.

Kurt choval velký respekt k tomu, čeho byli Hiram a Max schopni – v minulosti už dokázali téměř zázraky – ale tohle mu připadalo jako výstřel do tmy. „Existuje nějaký způsob, jak to dokázat?“

„Už jsme ho našli,“ řekl Yaeger.

„Jak?“

„Analýzou DNA.“

Kurt zdvihl obočí. „Kde bychom vzali její DNA?“

„Od tebe,“ odvětil Yaeger. „Měl jsi Calistinu krev úplně všude, nemluvě o několika pramíncích černých vlasů zachycených za knoflíky tvého saka. Joe na to upozornil jednoho z techniků CIA, když dorazil do nemocnice. Měli dost prozíravosti, aby odebrali a uschovali vzorky. Mezitím jsme porovnali Calistino DNA se vzorky od přeživších členů rodiny Banisterů.“

„Takže to děvče na obrázku je opravdu Calista,“ žasl Kurt.

„Její skutečné jméno je Olivia,“ opravil ho Yaeger.

Vypadali tak normálně. „Chceš mi říct, že tihle obyvatelé předměstí ze střední třídy opustili Anglii, narařičili své zmizení a založili něco jako mezinárodní zločinecký klan?“

„Ne,“ odpověděl Hiram. „Skutečný příběh je mnohem smutnější. Jak už jsem ti řekl, zmizeli během dovolené. Otec se objevil až po šesti měsících, kdy ho zastřelili v Bangkoku. Ruce měl spoutané, obličej rozbitý a evidentně se snažil někomu utéct, než ho zastřelili. Viník se nikdy nenašel. Rok nato byla objevena těla matky a těch dvou chlapců.“

„Kde?“

„V polorozpadlém záchranném člunu nedaleko pobřeží Mosambiku.“

Hiram mu podal další fotografii, tentokrát objeveného člunu. Tři těla byla zakrytá, ale okolo sebe měla několik hrnců. Ve shnilém dřevěném člunu viděl Kurt několik narychlo vyspravených děr a pár provizorních vesel. V jednom rohu bylo zlomené prkno a kus roztrhaného hadru, které nejspíš měly sloužit jako stěžeň a plachta.

„Umřeli na dehydrataci,“ vysvětlil Hiram.

„V těch hrncích nebyla voda?“ zeptal se Kurt.

„Nejdříve možná ano,“ odpověděl Yaeger, „ale zřejmě jí nebylo dost. Koroner podle stavu těl odhadoval, že byla v člunu nejméně dva týdny, možná tři.“